

یک برداشت آزاد

گفت‌وگویی «وطن امروز» با حسین دارابی کارگردان فیلم «خدای جنگ» روح واقعه را نمایش دادیم، نه کالبد آن

صفحه ۸

VATANEMROOZ.IR

روزنامه صبح ایران

وطن امروز

غول دریایی ایران

ناو پهپادپر «شهید باقری» بزرگ‌ترین پروژه نظامی دریایی پس از انقلاب رونمایی شد دست برتر ایران در آب‌های دور دست

صفحه ۲

شنبه ۲۰ بهمن ۱۴۰۳ | ۹ شعبان ۱۴۴۴ | فوریه ۲۰۲۵ | سال هفدهم | شماره ۸ | صفحه ۸ | ۵۰۰ تومان

تیترهای امروز

گزارش «وطن امروز» درباره طرح جنجالی ترامپ برای انتقال ساکنان غزه که یادآور یوم‌النکبه است

نکبت آمریکایی

وزیر خارجه اردن: انتقال فلسطینی‌ها به معنای اعلام جنگ به اردن است

تغییر اقتصاد ایران نسبت به دوره نخست ریاست جمهوری ترامپ و راهکارهایی برای خنثی‌سازی تشدید تحریم‌های آمریکا

سپر اقتصادی

امسال دستمزد بر اساس تورم و سید معیشت تعیین می‌شود؟

وعده مزدی وزیر

نگاهی به نقش و جایگاه مشارکت مردم در پیروزی و تداوم انقلاب اسلامی

انقلاب مردم

گفت‌وگویی «وطن امروز» با محمدباقر خرمشاد و محمد رضا قاتمی نیک

نقد فیلم سینمایی «خدای جنگ»

موشک، خدای جنگ نیست

مهرداد احمدی

«خدای جنگ» روایتی عاشقانه از کوشش‌های مردی است که از میانه علم و سیاست و تکنولوژی، «خدای جنگ» را می‌یابد. اگر از من می‌خواستند خلاصه‌ای از داستان را برای پوستر یا سایت‌های فروش بلیت فیلم سینمایی «خدای جنگ» بنویسم، چیزی از این بهتر و رساتر به ذهنم نمی‌آمد. صحنه افتتاحیه فیلم، پارکی را در جنوب نشان می‌دهد که مردم در روز تعطیل مشغول تفریحند و ناگهان موشک، آن بزم جنوبی سرخوشانه را به یک تراژدی جمعی بدل می‌کند. جنگ روی دیگری دارد، روی که دهشت را نه در خاکریز و خط مقدم که در میان عادی‌ترین کار و بار یک مردم در شهری آرام نشان می‌دهد. همان وجهی که وقتی رخ نمود، قاعده جنگ هم عوض شد. دیگر نمی‌شد مثل سابق جنگید. حالا جنگی که تا دیروز رفقای هم‌رزمت را از تو می‌گرفت، در میان زنان و کودکان خوشه‌های مرگبار آتش می‌ریخت. ما بعداً می‌فهمیم قهرمان قصه ما همان روز با همسر و خانواده پدری‌اش بساط ناهار روز تعطیل را پهن کرده بودند و دست بر قضا یکی از بسیار قربانیان آن خوشه‌های جهنمی، زنی بود که مرد ما بسیار دوستش داشت. فیلم در طول قصه فلش‌بک‌های متعددی به این صحنه دارد اما با زیرکی و کاربلدی کارگردان، ما هر بار در بازگشت به این تراژدی هم چیزی برای فهمیدن از داستان مردی پیدا می‌کنیم که هم جنگ را بلد است و هم توجیهی اخلاقی برای مقابله به مثل دارد. با این حال فیلم در طول روایت خود در تلاش است مدام ما را از اینکه فرمانده یگان تازه‌تأسیس موشکی از سر انتقام دست به چنین قمار بزرگی می‌زند، به حذر دارد. قتی ایران تصمیم می‌گیرد از لیبی چند فروند موشک اسکاد وارد کند، به موازات آن در هماهنگی با حافظ با اسد چند زرمند فنی و تکنیسین خود را به سوریه می‌فرستد تا زیر نظر افسران موشکی لیبیایی آموزش پرتاب موشک ببیند. با این حال لیبیایی‌ها شرط می‌کنند در قبال تحویل معموله به ایران، ولستگان نظامی آنها باید کل فرایند پرتاب موشک‌ها را بر عهده بگیرند. فیلم روایت بدعهدی و در مواقعی سوءاستفاده نیم لیبیایی از تصمیم ایران برای پرتاب موشک به عراق است. آنها در وهله اول تلاش می‌کنند از هدف قراردادن پالایشگاه کرکوک خودداری کنند. پالایشگاه کرکوک هدفی بود که ایران انتخاب کرد تا بتواند موازنه را در جنگ برقرار کند ولی لیبیایی‌ها به جای پالایشگاه، یک کارخانه سیمان متروکه در اطراف کرکوک را هدف قرار می‌دهند. تیم ایرانی متوجه این موضوع می‌شود و سعی می‌کند مقامات را مطلع کند و از همین جاست که گره اصلی قصه ایجاد می‌شود و با اقدام مستشاران خارجی برای شلیک به محلی که معارضان قذافی در آن ساکن بودند، این ماجرا به اوج می‌رسد.

ادامه در صفحه ۸

واکنش رهبر انقلاب به رفتار منافقانه دولت آمریکا:

مذاکره با چنین دولتی غیر عاقلانه، غیر هوشمندانه و غیر شرافتمندانه است و با آن نباید مذاکره کرد آمریکا بر خلاف ابراز تمایل برای مذاکره با ایران، روز پنجشنبه تحریم‌های جدیدی علیه حوزه انرژی و نفت کشورمان اعمال کرد

پیام رسید؟

صفحه ۲

چرا شرافتمندانه نیست؟

علیه حوزه نفت و انرژی ایران اعمال کرده اظهارات صریح و موضع شفاف رهبر انقلاب درباره بی‌فایده بودن مذاکره با آمریکا و عدم انجام آن است؛ «مذاکره با چنین دولتی غیر عاقلانه، غیر هوشمندانه و غیر شرافتمندانه است و با آن نباید مذاکره کرد». هر ۳ تعبیری که رهبر انقلاب درباره مذاکره با دولت آمریکا در شرایط فعلی بیان کردند، بسیار دقیق انتخاب شده‌اند. اولاً عاقلانه نیست، چرا که هوشمندانه است، چرا که می‌تواند پیام ضعف صادر کرده و خطرات و هزینه‌های بیشتری هم برای کشور ایجاد کند و از همه مهم‌تر غیر شرافتمندانه است، چون این میز مذاکره برای قربانی کردن و تحقیر ایران چیده شده است. از این منظر، می‌توان موضع رهبر انقلاب را یک موضع عاقلانه، هوشمندانه و شرافتمندانه تلقی کرد. بارها تأکید شده دلخوش کردن به مذاکره با آمریکا راه غلبه بر تحریم‌ها یا خنثی‌سازی آن نیست. با این حال اگر حتی قرار باشد برداشته شدن تحریم‌ها از مسیر مذاکره و توافق حاصل شود، راهش همانی است که روز جمعه رهبر انقلاب در حسینیه امام خمینی (ره) بیان کردند.

به کار بردند، بسیار قابل تأمل و عبرت‌آموز است. خب! چرا باید این مسیر را دوباره رفت؟ بویژه که این بار همان دولتی بر سر کار است که برجام را پاره کرد! چرا باید به این دولت اعتماد کرد؟ چرا اصلاً باید به ترامپ اعتماد کرد؟ آیا ترامپ در قبال ایران تغییری کرده است؟ قطعاً خیر! او درست در روزهایی که همه از تمایل او برای توافق با ایران می‌گویند، شدیدترین اقدامات تحریمی را علیه ایران امضا و سپس اعمال آن را آغاز کرد! بنابراین مذاکره و توافق با ترامپ بی‌فایده است. هرچند در ایران عده‌ای به آن دل بسته باشند یا برای آن دستپاچه شده باشند، نکته دیگر تبعات امنیتی پذیرش این معادله است. حضور پای میز مذاکره آن هم در حالی که طرف مقابل شما را زیر شدیدترین بمباران تحریمی قرار داده و می‌دهد، یک پیام بیشتر ندارد: ضعف! ارسال این پیام ضعف می‌تواند تبعات بسیاری برای امنیت کشور داشته باشد، بخصوص در شرایطی که رژیم صهیونیستی مترصد نخستین فرصت برای همراه کردن آمریکا و اقدام نظامی علیه ایران است. بنابراین بهترین واکنش به اقدام ترامپ در امضای یادداشت و تحریمی که پنجشنبه وزارت خزانه‌داری آمریکا

را با برخی کشورها برای متوقف کردن تجارت خود با ایران آغاز کرده است. یکی از این فشارها مربوط به دولت عراق است. دولت ترامپ در روزهای اخیر فشار گسترده‌ای به دولت عراق وارد کرده است تا واردات برق و گاز از ایران را متوقف کند. خب! این رفتار نشان می‌دهد ترامپ همان ترامپ ۲۰۱۶ تا ۲۰۲۰ است. تنها تفاوتی که کرده این است که در دوره جدید، در قبال ایران مزورانه‌تر و منافقانه‌تر عمل می‌کند، اگرچه هیچ تغییری نکرده است. ترامپ در دور نخست ریاست جمهوری‌اش، تحریم‌های بی‌سابقه‌ای علیه ایران اعمال کرد و آنگاه خواستار مذاکره با ایران شد تا به زعم خود، با اعمال فشار حداکثری، پای میز مذاکره امتیازات حداکثری از ایران بگیرد. این بار اما به ظاهر کمی هوشمندانه عمل کرده و در سیاست مذاکره و تحریم، گفت‌وگو و فشار را همزمان اجرا می‌کند. طبیعی است در چنین شرایطی، امکان مذاکره وجود ندارد. یعنی نباید امکان مذاکره را برای دولت آمریکا فراهم کرد. مذاکره در این حالت، احتمالاً منجر به خسارتی به مراتب بیشتر از خسارت برجام خواهد شد. تعبیری که رهبر انقلاب درباره برجام

بسنده نکرد و در نخستین گام، روز پنجشنبه ۱۸ بهمن، اولین اقدام خود در راستای یادداشت جدید ترامپ را انجام داد و تحریم‌های جدیدی را علیه ایران اعمال کرد. آن هم کجا؟ صادرات نفت ایران! همان جایی که ترامپ از سال ۲۰۱۶ بر بستن و محدود کردن آن تأکید کرده است. وزارت خزانه‌داری آمریکا روز پنجشنبه درباره این تحریم جدید گزارش داد: «امروز دفتر کنترل دارایی‌های خارجی وزارت خزانه‌داری (OFAC) یک شبکه بین‌المللی را به دلیل تسهیل ارسال میلیون‌ها بشکه نفت خام ایران به ارزش صدها میلیون دلار به چین تحریم می‌کند. این نفت به نمایندگی از ستاد کل نیروهای مسلح ایران و شرکت تحت تحریم آن که سپهر انرژی جهان نما پارس (سپهر انرژی) است، ارسال شده است. این تحریم‌ها شامل نهادها و افراد در حوزه‌های متعدد، از جمله چین، هند و امارات، همچنین چندین کشتی می‌شود.»

این تحریم، یک تحریم بسیار خطرناک و هدف آن، به صفر رساندن فروش نفت ایران است. جز این تحریم، دولت جدید آمریکا در همین یکی دو هفته اخیر مذاکرات و لابی‌های گسترده‌ای